

mijmering

slim

Mijn kleinzoon van dertien maanden heeft sinds kort schoenen aan zijn voetjes. Stoere bruine halfhoge stappertjes met veters, zacht en soepel, zoals ik ze zelf ook wel zou willen. Hij struikelt er geregeld over en trekt dan een gezicht van 'moet dat nou'. Ja helaas, het moet, de hele, hopelijk lange rest van je leven. Als hij een gemiddelde schoenmaat krijgt, heeft hij nog zo'n drieëntwintig maten te gaan.

Ondertussen is het al een heel slim jochie. Nee echt, hij snapt opvallend veel. Zo haalt hij uit de keukenkastjes precies dát wat hij niet mag hebben, is hij tuk op hang- en sluitwerk en weet hij precies hoe hij zijn Woezel&Pip muziekje aan moet zetten (uit helaas nog niet). Voor 'De glimlach van een kind' staat mijn huis de hele dag op z'n kop! Hij is net zo duidelijk als hij slim is. Vindt hij iets niets leuk dan kwakt hij het onverschillig op de grond; vindt hij iemand niet leuk dan kijkt hij gewoon koeltjes de andere kant op. Opvallend en eerlijk gezegd ook wel vermoeiend is zijn obsessie voor afstandsbedieningen en mobiele telefoons. Alles, maar dan ook alles laat hij, als hij die dingen in het vizier krijgt, letterlijk uit zijn handjes vallen, om er kraaiend op af te stormen. Met feilloze precisie drukt hij zijn kleine vingertje op de aan en uit knopjes, veegt hij van het ene scherm naar het andere en weet hij alles wat licht en geluid geeft uit die apparaten te toveren. Hem voor de gek houden is er niet bij. Ik kan de afstandsbediening van de tv wel wegmoffelen, maar met zijn geheugen is ook niets mis. Een half uur later weet hij nog precies waar ik dat ding heb verstopt, hij houdt het in het oog als een jachtdier zijn prooi.

Wat is zo'n kindje toch al slim. Als hij vanaf nu niets meer zou leren zou ik het er best mee kunnen doen. We hebben lol samen en verstaan elkaar uitstekend en daar gaat het toch maar om!